

vlastník, držitelem vozu nebyl, nespadlo to v okruh jeho povinností, naopak obžalovaný jako zaměstnanec přítomného vlastníka vozu musil se jeho dispozicím podrobiti a ani, kdyby snad subjektivně mohl z nich předvídati ohrožení ve smyslu § 335 tr. zák., nelze ho činiti za ně zodpovědným, an neučinil ani neopomenul nic, co bylo jeho povinností. Zodpovědnost za tyto dispoice určují platné předpisy a nelze proto z pouhé okolnosti, že obžalovaný na rozkaz svého zaměstnavatele, v té době držitele automobilu, předal mu jeho řízení, činiti ho zodpovědným za následky, které z toho vzešly, i kdyby je podle svých poměrů mohl nebo měl předvídati, ano nejde o čin neb o opomenutí v okruhu jeho povinností. To v podstatě vytýká rozsudku zmateční stížnost důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a jest proto zrušiti rozsudek, dovozující zavinění obžalovaného jen na onom základě.

Přes to nelze zmateční stížnosti plně vyhověti osvobozením obžalovaného. Obžalovaný doznał, že dával na D-ého pozor a že mu částečně sám držel volant; rozsudek uvádí tyto okolnosti i to, že D. řídil auto za rychlosti prý velké. Tyto okolnosti v rozsudku uvedené nevylučují, ba zdají se nasvědčovati tomu, že obžalovaný měl i při převzetí řízení automobilu jeho vlastníkem podle jeho dispoic přece určitou povinnost bdíti nad jeho jízdou, snad proto, že měl majitele vozu jako osobu jízdy neznalou v jízdě zaučovati buď vůbec nebo v určitém způsobu jízdy, na př. za určité vyšší rychlosti, a že snad na tomto základě měl povinnost auto spoluříditi. Není proto vyloučeno, že může snad býti jeho zavinění dovoděno z činu nebo z opomenutí v okruhu povinností, jež mu snad vzcházely z převzatého dozoru nad jízdou majitele auta, v řízení neobeznalého. Takové okolnosti lze zjistiti a posouditi jen na základě nového hlavního přelíčení; bylo proto za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 u vyhovění zmateční stížnosti rozsudek zrušiti a postupovati podle § 288 čís. 3 tr. ř.

Čís. 3935.

Podmíněné odsouzení.

Polepšení pachatele bez výkonu trestu nelze očekávati, jde-li o jednání (§ 209 tr. zák.) několikrát, po delší dobu a zatvrzele se opakující, kde nejde již o ojedinělý nahodilý poklesek, nýbrž o povahu mstivou a zatvrzelou, která se neostýchá přivesti napadeného nevinně do vazby.

(Rozh. ze dne 11. září 1930, Zm I 92/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 29. listopadu 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem utrhaní na cti podle § 209 tr. zák., vyhověl však odvolání státního zastupitelství z téhož rozsudku a vyslovil, že trest obžalované uložený jest nepodmíněný. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Měřítkem rozhodným pro povolení podmíněného odkladu výkonu trestu jest míra naděje, že se vinník i bez výkonu trestu polepší. Lze tak očekávat v případech, ve kterých jest patrné, že trestný čin netkví v povaze a v názorech pachatelových, nýbrž znamená jen nahodilé, okolnostmi přivoděné vybočení z mezí řádného života. Takovým vybočením není však trestné jednání několikrát, po delší dobu a zatvrzele se opakující, kde nejde již o ojedinělý nahodilý poklesek, nýbrž o povahu mstivou a zatvrzelou, která se neostýchala svou zatvrzelostí v udavačství přivést postiženého na delší dobu nevinně do vazby. Sklon k páchání trestných činů osvědčila ostatně obžalovaná i tím, že se dopustila z podobných pohnutek urážky na cti proti snoubence K-ově. Za tohoto stavu věci nelze spolehlivě dospět k úsudku o dalším pořádném vedení života obžalované i beze skutečného, nepodmíněného výkonu trestu a bylo proto pro nedostatek podmínek § 1 zákona čis. 562/1919 sb. z. a n. odvolání státního zastupitelství vyhověti a trest obžalované uložený prohlásiti za nepodmíněný.

Čís. 3936.

Za svědectví ve smyslu § 199 a) tr. zák. nelze pokládati výpověď osoby, již měl vyslyšající soudce příčinu pokládati za podezřelou z pachatelství nebo z účasti na trestném činu, o němž byla vyslyšána, cítila-li se při výslechu subjektivně obviněnou.

Okolnost, že se zájem pachatelův, by nepravdivou (neúplnou) výpovědí zakryl neúplnost (nepravdivost) svých údajů četnictvu a zabránil, by nevyšel na jevo přestupek (§ 307 tr. zák.) těmito údaji spáchaný, střetl se zájmem (právem) státu na ryzí a úplné svědectví, pokud se týče s příslušnou povinností pachatele, takže pachatel byl v jakémsi stavu nouze, nevyvíňuje ho s hlediska 2 g) tr. zák.; mohl poukazem na § 153 tr. ř. svědectví odepřítí.

Výpověď nepozbývá povahy svědectví ve smyslu § 199 a) tr. zák. ani tím, že byl v době výpovědi již spáchan trestný čin, který souvisel s předmětem výpovědi a byl by se pravdivou a úplnou výpovědí dostal k vědomosti vyslyšajícího soudce.

Domovní prohlídka jest podle § 139 tr. ř. přípustná nejen u podezřelého z trestného činu, nýbrž u kohokoliv, je-li důvodné podezření, že jsou v jeho příbytku předměty, jichž držení neb ohledání může býti ve vyšetřování důležité.

Zločin vydírání předpokládá protiprávnost nároku pachatelem vymáhaného prostředkem § 98 tr. zák.

Pokud nejde o vydírání, nutil-li hajný vyhrůžkou osoby podezřelé z pytláctví k tomu, by se jim daly prohlédnouti; v subjektivním směru ho po případě vyvíňuje (§ 2 e) tr. zák.) i, pokládal-li se k tomu za oprávněna z neznalosti nebo nesprávným výkladem předpisů zákona ze dne 16. června 1872, čis. 84 ř. zák.